

2022. december 4. – Advent 2. vasárnapja – Mt 3,1-12

Úton az igaz Isten felé

Kit kerestek? A baltás Isten nincsen, az csak az ember beteges rémálmaiban létezik!

Hosszú évezredekot hagytunk magunk mögött, amelyekben az Istentől való félelem határozta meg az életünket. Biztosak voltunk abban, hogy előbb vagy utóbb utolér, és igazságos bíróként lesújt ránk az, aki a szíveket és a veséket vizsgálja, és akit nem lehet megtéveszteni. Ha itt valahogy mégis megúsznánk, akkor majd a végső elszámolásunkkor jutunk a pelyva sorsára, mert Isten szeme mindent lát, és ő nem hagy büntetlenül semmit, hiszen az ítélete olyan, mint a kétélű kard, mint a balta, amely lesújt, kivág, megsemmisít mindent, ami nem tetszik neki.

Az ember keresésének hosszú és keserves útja vezetett odáig, hogy megtaláltuk az igazi Istent, aki türelmes, a rosszat nem rója fel, mindenkinek megbocsát, nem hatalmaskodik, nem fenyeget, nem gyűjti a rossz pontokat, hogy a végén letörlessze mulasztásainkat és bűneinket. Ellenkezőleg, minden nap, minden percben érezteti velünk jóakarátát, áldását és szeretetét.

Be kell vallanunk, hogy az előbbivel azért nem tudtunk mit kezdeni, mert sok köze nem volt Istenhez. Sokkal inkább saját önző vágyainkhoz, az igazságosság könnyörtelenségéhez, amely jottányit sem enged a 48-ból, és mindenkinek azt adja, amit megérdemel, vagy már itt, vagy legkésőbb a túlvilágon.

Hogy túlléptünk ezen, igencsak ideje volt. Persze a másik Istennel sem tudtunk dűlőre jutni. Túl engedékeny, túl megbocsájtó, túl elnéző a gonoszokkal szemben. Ha velünk ilyen, az nem baj, sőt, „de másokkal azért nem kellene”. Tulajdonképpen mindkét isten mi vagyunk. Magunkban, belül van valami zűrzavar, amit karácsonyig jó lenne rendbe hozni. Ehhez azonban el kellene fogadnunk a jézusi figyelmeztetést: „istenek vagytok” (Jn 10,34)! No, igen, de melyik? A baltatlan vagy a baltás, a megbocsátó vagy az örök számonkérő, az emberi kiszolgáltatottságot elfogadó, vagy az ellentmondást nem tűrő basaisten? Az utóbbit illetően Jézus egyértelműen megmondta a tanítványainak, hogy elég a kardos, baltás, erőszakos Istenből (Lk22,38.51). No, de ha elég, akkor mi lesz az igazsággal és az étellel (Jn14,6), mi lesz Jézussal és az Istenország igazságával? Ha Isten országa „nem innen való” (Jn18,36), akkor hogyan lesz idevaló?

Először is engedjünk több időt és teret Isten mindennapos rohanásaink mögé rekesztett Lelkének, hogy átjárja fogalmainkat, gondolatainkat, vágyainkat, mert csak így és általunk lesz jelenvalóvá és érthetővé az, amit Jézus közénk hozott, a hitünk abban a szelíd, gyenge és kiszolgáltatott, bennünk lévő Istenben, aki nem Betlehemben jelenik meg látható módon, hanem ott és akkor, ahol élünk, mozgunk és vagyunk (vö. ApCsel 17,28).

Sulyok Gábor, Budapest